

3die Behandling. Det er imidlertid kun Smaating i Sammenligning med selve Hovedprincippet, der efter min Mening er udmærket godt. Det er en saare nyttig Foranstaltning, der vil vise sig i Praksis at give mangedobbelte Renter af det anvendte Beløb: Indplantning af Rødspætter i den Del af vore Fiskevande, hvor der er tilstrækkelig Næring for de opvoksende Rødspætter. Der er neppe en mere nyttig Maade at anvende Pengene paa, selvfølgelig naar det sker indenfor de Grænser, at Næringsforholdene ere saaledes, at Smaarødspættens Vækst kan fortsættes omtrent i samme stærke Tempo, som det har vist sig i Thisted Bredning, der er det eneste Sted, hvor man efter en noget større Maalestok har foretaget Forsøg i den Retning. Der har det været overordentlig lønnende, og det vil det sikkert være, naar det ikke overdrives, eller man ikke overfylder vore Fiskevande, saadan som Naturen selv gør det oppe i Nissum Bredning, altsaa den vestlige Del af Limfjorden, der som bekendt er ret ringe som Levested for Rødspættene, medens der dog fra Vesterhavet indgaar saadanne Myriader af Smaarødspætter, at de ligefrem sulde hinanden ihjel. Det er Grunden til, at det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og jeg have stillet Forslag om, at det skal være tilladt at tage de smaa Rødspætter i Land, da de dog ikke kunne leve der, medens det øvrige Udvalg har ment, at denne Bestemmelse i Lovforslaget burde bortfalde. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, det er ogsaa af den Slags Ting, som vi kunne tale med hinanden om.

Jeg vil endnu gøre opmærksom paa en Bestemmelse i det foreliggende Forslag, der i sin Grund er forskellig fra den, vi tidligere have staaet paa, en Bestemmelse, som jeg haaber i sine Virkninger skal blive velsignelsesrig for Fiskeriet i det hele. Den gaar ud paa, at man for Fremtiden i langt højere Grad end hidtil overlader det til Fiskerne at tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville lovordne deres Forhold ved Vedtægt. Det har tidligere kun kunnet lade sig gøre paa ganske smaa, stærkt afgrænsede Fiskevande, medens man nu foreslaar at gøre det til en Fællessag saa godt som for alle Fiskere, naturligvis med den højtærede Ministers Samtykke. Saa kunne de for Fremtiden, naar dette Forslag bliver Lov, oprette Fiskerivedtægter for alle vore Fiskevande, store og smaa, og det vil utvivlsomt dæmpe en stor Del af den Misnøje, som af og

til gør sig gældende, fordi Fiskerne paa et Sted have maattet rette sig efter Bestemmelser, som gælde paa et andet Sted, uagtet deres Forhold ere forskellige. At Fiskerne paa det og det Sted oprette Vedtægter, som passe netop for deres Forhold, selv om de i ikke ringe Grad ere forskellige fra dem, der gælde i andre Egne af Landet, gør i Virkeligheden intet, naar blot man kan holde Orden og Rede paa Fiskeriet, saa at enhver beholder sin lovlige Ret til at udnytte sin Livsvirksomhed paa den Maade, som er ham bedst tjenlig, og som ikke skader andre.

I det hele vil jeg oprigtig haabe, at Rigsdagen og den højtærede Landbrugsminister nu kunde enes om at faa en Afslutning paa de mangeaarige Forhandlinger om Saltvandsfiskeri, som ikke baade nogen. Det baader ikke Fiskerne at blive ved at leve under den Tilstand, vi leve under nu, navnlig med Hensyn til Aalefiskeriet, og det gavner ingen at vedligeholde en Usikkerhedstilstand som den, vi have nu. Der er ingen Tvivl om, at det vil gavne alle og selvfølgelig i første Række dem, vi lovgive for, nemlig Fiskerne, hvem vi alle ønske at berede saa gode Livsvilkaar under deres møjsommelige og farefulde Gerning, som paa nogen Maade er muligt, at man kom til en Ordning omtrent som den, der nu stilles Forslag om, og derfor vil jeg haabe, at det Resultat, Udvalget har naaet, maa blive ophøjet til endelig Lov.

Alfred Christensen: Efter at vi have forhandlet Loven om Saltvandsfiskeriet og Aalegaardsrettighederne nu i 10 samfulde Aar, vil det neppe være paa sin Plads hverken for mig eller for noget andet Medlem her i Salen at holde et timelangt teoretisk og praktisk Foredrag angaaende Aalegaardsretten og dens Væsen i Fortid og Nutid, og jeg skal da heller ikke trætte ærede Medlemmer med at gøre det. Men det vil, for det Tilfælde, at vi nu maatte staa over for en nærmere eller fjernere Mulighed for en endelig Afgørelse af denne Sag, være nødvendigt for mig at holde visse Synspunkter fast, idet der ved disse Forhandlinger som ved andre Forhandlinger, der fortsættes gennem Aarene, er en Fare for, at man skal glide saa langt fra de oprindelige Udgangspunkter, at man havner der, hvor man aldrig havde ventet at havne, og at man ved at lave en ny Ordning tror at have faaet noget, der er brugeligt, maaske endog godt, medens det